

BUTLLETÍ DEL
MUSEU DE LA MARINA
DE VILASSAR DE MAR

Número 16 - Setembre de 1993

SINGLADURES

Editorial

Amb aquest número de les nostres **Singladures** recent encara la Festa Major de Sant Joan i propera també la festivitat del Carme, ambdues entranyablement marineres, reprenem l'activitat estival. El Museu de la Marina de Vilassar rebé l'estiu amb la cloenda del I Col·loqui sobre Patrimoni Cultural, que tingué lloc entre l'abril i el juny d'enguany i en el qual participaren personalitats del món de la cultura catalana i els museus com Max Cahner, Eduard Carbonell, Martí Bonet, Carles Marfà i Joan Gómez. Es definiren diferents aspectes del patrimoni cultural, concepcions matisades, però sobretot es concretà el nou marc legal dels museus, el paper, drets i responsabilitat dels diferents agents socials en relació al patrimoni cultural, i el procés de professionalització i definició metodològica de la museologia. El Museu de Vilassar aportà l'experiència i els resultats de la nova etapa que inicià amb l'aplicació del projecte museològic del Museu de la Marina de Vilassar l'any 1991, aprovat per una junta on hi havia la senyora Maria-Gràcia Gelpí i els senyors Damià Bas, Lluís Beulas, Agustí Martín, Joan Pera, Joan Ramon i Joan Tusell, i per l'Illustríssim Alcalde de Vilassar de Mar, senyor Josep-Maria Núñez i Cirera i el llavors regidor de Cultura senyor Albert Tardà, i elaborat per la mateixa persona que assumí la direcció.

Per recollir ràpidament algunes de les conclusions diríem que el patrimoni sobre el que té responsabilitat el Museu és el que, essent en principi moble, gestiona, és a dir, conserva, estudia i difon. Malgrat aquest plantejament, que per necessitat ha de ser limitador, sembli rígid (perquè es pot exigir i controlar una bona gestió si l'objecte o els grups d'objectes a gestionar estan també prou definits), d'ell també se'n deriva l'especialització dels diferents professionals i les diferents seccions de l'Administració Pública: l'etnologia, la història, la filologia, la restauració, la museologia, les ciències i les tècniques aporten parcel·les de coneixement a l'entorn humà. Igualment l'urbanisme, l'educació, el folklore, l'art, els museus... han anat determinant l'existència de serveis, departaments, regidories, etc., que tenen responsabilitat concreta amb referència a una part del patrimoni cultural.

No podem oblidar però que aquesta diversitat i aquesta especialització ha de convergir en la unitat i la complementarietat. Si bé el patrimoni que gestiona el nostre Museu és el patrimoni moble que va inventariant com a propi, es necessita la informació que aporta altre tipus de patrimoni (documental, arquitectònic, paisatgístic, oral, etc.) per tal de reconstruir en la unitat i com a procés la història de la que ens parlen els objectes. Quin és el lloc del Museu respecte aquest patrimoni exterior a ell? Evidentment el seu estudi i la seva documentació serviran com a dada científica que complementa les col·leccions del Museu i preservarà documentalment aquest patrimoni cultural no específic del Museu en cas de pèrdua o destrucció (les fotografies d'edificis, de paisatges i d'homes, les gravacions, etc.).

Aquestes tasques demanen la professionalització, una direcció coherent i el rigor tècnic, que alhora permet exigir que s'assoleixin els resultats, que es presenten com una empresa impossible si no es té en compte el treball voluntari i després dels col·laboradors. En definitiva la diversitat juntament amb la unitat, l'especialització i la multidisciplinarietat, l'específic i l'aliè. Una tasca difícil però engrescadora per a qui treballa als museus.